

отъ които единия е наименователенъ — технологически. Покойния имаше и други единъ голѣмъ Еллянско-Гръцки Словарь въ ржкописъ, но не го напечята дорѣ бѣше живъ, и тѣхъ си останж и слѣдъ смъртъ-та му и — се изгуби. —

Въ 1832 година покойния ми вуйка Д-ръ Петръ Беронъ (като се училъ въ Мюнхенъ, той се е подписвалъ и називавалъ не „Хаджи Беронъ“, но — „Беронъ“, и отъ тогава е и останжло това наименование) свършилъ курсъ-тъ на Медицината, и — като Докторъ завърналъ се въ Букурещъ за да упражнява въ Влашко Професіята си; и — за негово счастіе, той скоро се е назначилъ за градски и окръженъ лекаръ въ Крайова; и — като се тамъ добръ настѣжилъ, призвавъ отъ Молдова и покойния ми вуйка Николая Христова-Беронъ, който — по отпреди бѣше отишжлъ въ Молдова да търгува съ абя. — ~~Тамъ~~ доишжлъ той въ Крайова, учредили съ покойния Д-ръ Петра Беронъ едно търговско Дружество, за управленіето на което е биль назначенъ и отряденъ покойния ми вуйка Николай, който съ неуморимж и чрезмѣрних дѣятельность, и съ своя честенъ характеръ бѣ сполучилъ да въздигни това търговско дружество до едно най цвѣтуеще положеніе. — При това, покойния бѣше и единъ отъ най родолюбивитѣ и горѣщи патриоти; и — движимъ отъ своитѣ родолюбиви човства, той е харчилъ отъ себе си за да се изучатъ двама Котленски младежи; той е харчилъ тоже и за мене да се изуча медицинатж въ Германія, за што му схмъ, и — щж бѣдж доро схмъ живъ, безкрайно благодаренъ. Освенъ това, той всякога ми е разказвалъ: „че единъ денъ да в желаніе е, да види единъ денъ Бжлгарія освобождена отъ зло за зла честь, въ слѣдствие на една разстроителна болестъ, той се поминаж въ 1853 година въ Ер-
Германія.

Въ 1839 год. покойния Д-ръ Петръ Беронъ огорченъ биль отъ единъ зловни интриги, даде си отставкаж отъ лекарство, що занимаваше въ Крайова; даже се зарѣчи: „вечъ да не видя никого, и — да не упражнява своето медицинско